

Ένγκαρτ Λη Μάστερς

Αποσπάσματα πό την Ανθολογία του Σπουν Ρίβερ

KNOWLT HOHEIMER

Ήμουν από τους πρώτα φρούτα της μάχης του Μίσιονερυ Ριτζ.
Όταν ένωσα τη σφαίρα να τρυπάει την καρδιά μου
Ευχήθηκα να είχα μείνει σπίτι και να πήγαινα φυλακή
Επειδή είχα κλέψει τα γουρούνια του Κερλ Τρενάρυ
Παρά που έφυγα τρέχοντας και πήγα στρατιώτης
Χίλιες φορές καλύτερα η επαρχιακή φυλακή,
Παρά να πλαγιάζεις κάτω απ' τη μαρμάρινη φιγούρα με τα φτερά
Κι από το γρανιτένιο ετούτο βάθρο
Με γραμμένες τις λέξεις «Υπέρ πατρίδας».
Τί ακριβώς εννοούν, τέλος πάντων;

I was the first fruits of the battle of Missionary Ridge.
When I felt the bullet enter my heart
I wished I had staid at home and gone to jail
For stealing the hogs of Curl Trenary,
Instead of running away and joining the army.
Rather a thousand times the country jail
Than to lie under this marble figure with wings,
And this granite pedestal
Bearing the words, "*Pro Patria.*"
What do they mean, anyway?

ΛΟΥΣΙΝΤΑ ΜΑΤΛΟΚ

Πήγα να χορέψω στο Τσάντερβιλ,
Κι έπαιξα χαρτιά στο Ουίντσεστερ.
Κάποτε αλλάξαμε καβαλιέρους,
Οδηγώντας σπίτι υπό φεγγαρόφωτο στα μέσα Ιουνίου,
Και μετά βρήκα τον Ντέιβις.
Παντρευτήκαμε και ζήσαμε μαζί εβδομήντα χρόνια,
Γλεντώντας, δουλεύοντας, ανατρέφοντας δώδεκα παιδιά,
Οχτώ από τα οποία χάσαμε,
Προτού να φτάσω τα εξήντα.
Έκλωθα, ύφαινα, νοικοκύρευα το σπίτι μου
φρόντισα τους αρρώστους, περιποιήθηκα τον κήπο,
και τις γιορτές,
πότε τριγυρνούσα στα χωράφια όπου τραγουδούσαν οι
κορυδαλλοί,
πότε στις όχθες του Σπουν Ρίβερ μάζευα άπειρα κοχύλια,
Και λουλούδια ή φαρμακευτικά βότανα -
Φωνάζοντας στους δεντροφυτεμένους λόφους,
Τραγουδώντας στα χλοερά λιβάδια.
Στα ενενήντα έξι μου είχα ζήσει αρκετά, αυτό είν' όλο,
Και πέρασα σε μια γλυκιά ξεκούραση.
Τί είναι τούτα που ακούω για λύπη και για μόχθο,
Θυμό και δυσαρέσκεια και μαραμένες ελπίδες;
Θυγατέρες και γιοί αποθαρρημένοι,
Η ζωή είναι πολύ δυνατή για σας -
Χρειάζεται να ζεις για ν' αγαπήσεις τη Ζωή.

LUCINDA MATLOCK

I went to the dances at Chandlerville,
And played snap-out at Winchester.
One time we changed partners,
Driving home in the moonlight of middle June,
And then I found Davis.
We were married and lived together for seventy years,
Enjoying, working, raising the twelve children,
Eight of whom we lost
Ere I had reached the age of sixty.
I spun, I wove, I kept the house, I nursed the sick,
I made the garden, and for holiday
Rambled over the fields where sang the larks,
And by Spoon River gathering many a shell,
And many a flower and medicinal weed--
Shouting to the wooded hills, singing to the green valleys.
At ninety-six I had lived enough, that is all,
And passed to a sweet repose.
What is this I hear of sorrow and weariness,
Anger, discontent and drooping hopes?
Degenerate sons and daughters,
Life is too strong for you--
It takes life to love Life.

PAULINE BARRET

Σχεδόν το κέλυφος μιας γυναίκας
Μετά από του χειρούργου το νυστέρι!
Και πέρασε σχεδόν χρόνος για να ανακτήσω Την παλιά μου δύναμη
Όσοι η αυγή της δέκατης επετείου μας
Με βρήκε φαινομενικά την ίδια πάλι.
Περπατήσαμε μαζί στο δάσος
Σε ένα μονοπάτι με βρύα αθόρυβα και γρασίδι.
Μα δεν μπορούσα να σε κοιτάξω στα μάτια
Και δεν μπορούσε να με κοιτάξεις στα μάτια
Γιατί τόση ήταν η θλίψη μας
Η αρχή του γκρίζου στα μαλλιά σου
Κι εγώ ένας ίσκιος του εαυτού μου
Και γιατί πράγμα μιλήσαμε;
Για τον ουρανό και το νερό, Για καθετί αδιάφορο,
Τις σκέψεις μας για να κρύψουμε μόνο.
Κι ύστερα το δώρο σου από άγρια ρόδα,
Τοποθετήσαμε στο τραπέζι να στολίσουμε το δείπνο
Καημένε μου πόσο γενναία αγωνιζόσουν
Να φανταστείς και να αναβιώσεις μια περασμένη έκσταση
Ύστερα έπεφτε η νύχτα κι εγώ σκυθρώπιασα
Και μ άφησες μόνη για μια στιγμή στην κάμαρα μου
Όπως όταν ήμαστε νεόνυμφοι, καλέ μου,
Και τον καθρέπτη κοίταξα και κάτι μου είπε:
«Πρέπει να πεθαίνει κανείς ολότελα,
Όταν είναι μισοπεθαμένος,
Ποτέ την ζωή μην κοροϊδέψεις,
Ποτέ τον έρωτα να μην εξαπατάς».
Κι αυτό έκανα, κοιτάζοντας εκεί, μες στον καθρέπτη-
Αγάπη μου, το κατάλαβες, άραγε, ποτέ σου;

PAULINE BARRET

ALMOST the shell of a woman after the surgeon's knife!
And almost a year to creep back into strength,
Till the dawn of our wedding decennial
Found me my seeming self again.
We walked the forest together,
By a path of soundless moss and turf.
But I could not look in your eyes,
And you could not look in my eyes,
For such sorrow was ours—the beginning of gray in your hair,
And I but a shell of myself.
And what did we talk of?—sky and water,
Anything, 'most, to hide our thoughts.
And then your gift of wild roses,
Set on the table to grace our dinner.
Poor heart, how bravely you struggled
To imagine and live a remembered rapture!
Then my spirit drooped as the night came on,
And you left me alone in my room for a while,
As you did when I was a bride, poor heart.
And I looked in the mirror and something said:
"One should be all dead when one is half-dead—"
Nor ever mock life, nor ever cheat love."
And I did it looking there in the mirror—
Dear, have you ever understood?

ANNE RUTLEDGE

Από μένα , την ανάξια κι άγνωστη ,
Οι δονήσεις της αθάνατης μουσικής
"Με μίσος για κανένα , με έλεος για όλους"
Από μένα η συγγνώμη για εκατομμύρια από εκατομμύρια
Και η φιλόανθρωπη όψη του έθνους
Που λάμπει από δικαιοσύνη κι αλήθεια .
Εγώ 'μαι η Αν Ράτλετζ
που κοιμάται κάτω από τούτα τ' αγριόχορτα ,
Αγαπημένη στη ζωή του Αβραάμ Λίνκολν .
Γυναίκα του , όχι με γάμο ,
Αλλά με χωρισμό .
Άνθιζε για πάντα ω Δημοκρατία ,
Από τη στάχτη του στήθους μου!

ANNE RUTLEDGE

OUT of me unworthy and unknown
The vibrations of deathless music;
"With malice toward none, with charity for all."
Out of me the forgiveness of millions toward millions,
And the beneficent face of a nation
Shining with justice and truth.
I am Anne Rutledge who sleep beneath these weeds,
Beloved in life of Abraham Lincoln,
Wedded to him, not through union,
But through separation.
Bloom forever, O Republic,
From the dust of my bosom!

ΝΤΙΚΟΝ ΤΕΙΛΟΡ

Άνηκα στην εκκλησία
Και στην επιτροπή της ποτοαπαγόρευσης
Και οι χωριανοί νομίσανε πως πέθανα απ' το πολύ καρπούζι .
Η αλήθεια είναι πως είχα κύρωση του συκωτιού,
Γιατί κάθε μεσημέρι επί τριάντα χρόνια ,
Γλιστρούσα πίσω απ' το χώρισμα
Στο φαρμακείο του Τρέινορ
Κι έβαζα ένα γερό ποτήρι
Από το μπουκάλι που έγραφε
"Απόσταγμα Οινοπνεύματος"

DEACON TAYLOR

I BELONGED to the church,
And to the party of prohibition;
And the villagers thought I died of eating watermelon.
In truth I had cirrhosis of the liver,
For every noon for thirty years,
I slipped behind the prescription partition
In Trainor's drug store
And poured a generous drink
From the bottle marked
"Spiritus frumenti."

ΣΑΡΑ ΜΠΡΑΟΥΝ

Μώρις, μην κλαις, δεν είμαι κάτω από τούτο δω το πεύκο.
Ο απαλός αέρας της άνοιξης ψιθυρίζει ανάμεσα στη γλυκιά χλόη,
Τ' αστέρια λάμπουν, το νυχτοπούλι τιτιβίζει,
Όμως εσύ λυπάσαι ενώ η ψυχή μου κείται εκστατική
Στην ευλογημένη Νιρβάνα από αιώνιο φως!
Πήγαινε στον καλόκαρδο άντρα μου,
Που συλλογίζεται πάνω από τον ένοχο, όπως λέει έρωτά μας:
Πες του πως η αγάπη μου για σένα,
όχι λιγότερο από την αγάπη μου για κείνον
Έγραψε τη μοίρα μου - ότι ανάμεσα από τη σάρκα
Κέρδισα το πνεύμα, και ανάμεσα από το πνεύμα, τη γαλήνη.
Δεν υπάρχει γάμος στον ουρανό, Όμως υπάρχει αγάπη.

SARAH BROWN

MAURICE, weep not, I am not here under this pine tree.
The balmy air of spring whispers through the sweet grass,
The stars sparkle, the whippoorwill calls,
But thou grievest, while my soul lies rapturous
In the blest Nirvana of eternal light!
Go to the good heart that is my husband,
Who broods upon what he calls our guilty love:—
Tell him that my love for you, no less than my love for him
Wrought out my destiny—that through the flesh
I won spirit, and through spirit, peace.
There is no marriage in heaven, But there is love.